

Μνήμων

Τόμ. 11 (1987)

ΔΙΚΑΙΟ, ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΡΙΚΑ ΜΠΕΝΒΕΝΙΣΤΕ

doi: [10.12681/mnimon.604](https://doi.org/10.12681/mnimon.604)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΠΕΝΒΕΝΙΣΤΕ Ρ. (1987). ΔΙΚΑΙΟ, ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. *Μνήμων*, 11, 208-218.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.604>

ΔΙΚΑΙΟ, ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Προβληματισμοί με άφορμή τη βία και τη δικαιοσύνη
στη Μεσαιωνική Δύση)*

Πολλοί ιστορικοί βρέθηκαν, σε κάποιο στάδιο τῆς ἔρευνάς τους, ἀντιμέτωποι με δικαστικά ἀρχεῖα. Οἱ μελέτες τους εἶχαν διαφορετικούς στόχους ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τὴν ἀγροτικὴ ἱστορία, ἕναν θεσμό ἢ τὶς νοοτροπίες. Στὸ πλαίσιο ὅμως τῆς «Νέας Ἱστορίας», ἐδειξαν καινούριο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ δικαστικά ἀρχεῖα, ἔθεσαν νέα ἐρωτήματα, ἀνέπτυξαν διαφορετικούς προβληματισμούς καὶ μεθόδους, συνέβαλαν ἔτσι στὸ νὰ φωτιστοῦν νέες ὁψεις μιᾶς ἱστορικῆς κοινωνίας.

Τὸ 1973, ὁ P. Vilar, σὲ ἀνακοίνωσή του σὲ διεθνὲς συνέδριο,¹ τόνιζε τὴν ἀξία τῶν μελετῶν ποὺ δὲν ἀντιμετωπίζουν τὸ δίκαιο μονάχα ὡς αὐτόνομο σύνολο κανόνων τοῦ ὁποίου μπορούμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη, ἀλλὰ ὡς ἱστορικὴ πηγὴ καθαυτή.

Τὸ δίκαιο εἶναι μιὰ μορφή τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης. Ἀποτελεῖ λοιπὸν, κατὰ συνέπεια, τὴν τυποποίηση ἐνὸς μέρους τῆς ἠθικῆς — ἢ καὶ τῆς θρησκείας —, γίνεται δηλαδὴ «μάρτυρας» ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ νοοτροπιῶν, ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται γιὰ τὶς ἀξίες ἐκεῖνες ποὺ ἐπιβάλλονται ἢ ἐκφράζουν κυρίως μιὰ διευθυντικὴ τάξη. Ἄν λοιπὸν κάποια μεταρρύθμιση τοῦ δικαίου — ὑποταγή, ἀφομοίωσή του σὲ κάποιο ἄλλο ἢ ἐπανερμηνεία του —, ἐνδέχεται νὰ μαρτυρᾷ κάποια ἀλλαγὴ στὶς συνειδήσεις, ἀντίστοιχα, ἢ νέα του μορφή μπορεῖ νὰ ἐμφανιστεῖ ὡς «προῖόν» μιᾶς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς. Σχεδὸν πάντα, οἱ κοινωνικὲς ἀνακατατάξεις συνοδεύονται κι' ἀπὸ ἀλλαγὲς στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀξιῶν ἢ τῆς ἰδεολογίας: ποιὸς μπορεῖ σήμερα νὰ φανταστεῖ τὴ δικαίηρξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ξέχωρα ἀπὸ τὴ γαλλικὴ ἐπανάσταση; Τέλος, τὸ δίκαιο λειτουργεῖ πάνω στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις μέσα ἀπὸ θεσμούς καὶ

* Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι μέρος μιᾶς ἀνακοίνωσης ποὺ ἔγινε στὴν Ἑταιρεία Μελέτης Νέου Ἑλληνισμοῦ στὶς 18.12.85. Πρόκειται γιὰ κάποιες σκέψεις με ἀφορμὴ τοὺς προβληματισμούς ποὺ γέννησε ἡ ἐτοιμασία μιᾶς διατριβῆς στὴ Μεσαιωνικὴ Ἱστορία: "Stratégies judiciaires et rapports sociaux d'après les plaidoiries devant la Chambre Criminelle du Parlement de Paris: XIVe - XVe siècles", Univ. Paris I. Panthéon-Sorbonne, 1986.

1. P. Vilar, "Histoire du droit, histoire totale", *Une histoire en construction: approche marxiste et problématiques conjoncturelles*, Παρίσι 1982, σ. 265 - 291.

μέσα ἀπὸ τὸ προσωπικὸ —νομοθέτες, δικαστές, δικηγόροι, ἀστυνομικοὶ κλπ.—, ποὺ τοὺς ἐπανδρώνει. Οἱ θεσμοὶ αὐτοὶ λειτουργοῦν ὡς μεσάζοντες ἀνάμεσα στὰ ἄτομα καὶ στὴν ἐξουσία, λειτουργοῦν ὡς διακκανονιστὲς τῶν ἀνθρώπων σχέσεων, «προστατεύουν» τὸ ἄτομο ἢ «στηρίζουν» τὴν ἐξουσία. Στὸ βαθμὸ λοιπὸν ποὺ τὸ δίκαιο, χάρις σ' ἓνα σύνολο μηχανισμῶν καὶ μεθόδων πειθαρχίας, ἐπιβάλλει μίαν κοινωνικὴν νόρμα, μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία ἀποκραυστάλλωσης ἢ μεταβολῆς τῶν κοινωνικῶν σχέσεων.

«Μάρτυρας» λοιπὸν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, «προϋόν» τῶν κοινωνικῶν ἀλλαγῶν, αἰτία ἀποκραυστάλλωσης ἢ μεταβολῆς τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, τὸ ἴδιο τὸ δίκαιο εἶναι ἀναμφίβολα ἱστορικὴ πηγή. Οἱ θεσμοὶ ποὺ προορίζονται νὰ ἐφαρμόσουν τὸ δίκαιο, ἐπεμβαίνοντας τόσο στὶς ἰδιωτικὲς ὅσο καὶ στὶς σχέσεις τοῦ ἀτόμου μὲ τὴν κεντρικὴ ἐξουσία, «παράγουν» τὶς μαρτυρίες ποὺ συγκροτοῦν αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε «δικαστικὰ ἄρχεῖα» (ἀνακρίσεις, ἀγορεύσεις, δικαστικὲς ἀποφάσεις κλπ.). Ποιὰ εἶναι τὰ ἐρωτήματα ποὺ θέτει ἡ μελέτη τους στὴν κοινωνικὴ ἱστορία; Ποιές εἶναι οἱ κατευθύνσεις πρὸς τὶς ὁποῖες προσανατολίζει τὴν ἔρευνα; ποιές εἶναι οἱ ὕψεις τῆς κοινωνίας ποὺ ἀποκαλύπτουν;

Πρὶν ἐπιχειρήσουμε μιὰ σύντομη παρουσίαση τῶν τάσεων τῆς σύγχρονης ἱστοριογραφίας ποὺ βασίστηκε σὲ δικαστικὰ ἄρχεῖα, ἃς κάνουμε δύο γενικὲς παρατηρήσεις :

Α'. Ὑπάρχει μιὰ διαλεκτικὴ σχέση ποὺ συνδέει τὸ δικαστικὸ μηχανισμὸ μὲ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα. Ἡ ἀποδοχὴ του, δηλαδὴ ἡ ἐπιλογή προσφυγῆς στὴ δικαιοσύνη γιὰ νὰ λυθεῖ κάποια διαφορά, εἶναι μίαν κοινωνικὴ σταθερὰ ποὺ ἐκφράζει τὶς δυνατότητες ἀποκατάστασης μιᾶς διαταραχμένης ἰσορροπίας. Παράλληλα, ἡ δύναμη ἐπιβολῆς τοῦ πειθαρχικοῦ μηχανισμοῦ ἐκφράζει τὴν δύναμη ἐπιβολῆς τῆς ἴδιας τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ καὶ ἐπηρεάζει τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀτόμων ὡς πρὸς αὐτήν. Τὸ πεδίο, λοιπόν, τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ξεπερνᾷ τὸ θέατρο τῆς νομικῆς διαμάχης, ἀντικατοπτρίζει τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα ἔτσι ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνονται οἱ νομολόγοι.

Β'. Μέσα ἀπὸ τὰ δικαστικὰ ἄρχεῖα διαγράφεται μιὰ κοινωνία, ἀναδύονται οἱ συγκρούσεις τῶν ἀνθρώπων. Πρόκειται, βέβαια, συχνά, γιὰ ὀριακὲς περιπτώσεις βίας. Ὅμως κι' αὐτὲς δίνουν ἓνα κοινωνικὸ πλαίσιο στὰ φαινόμενα στὰ ὁποῖα ἀφοροῦν, παρέχουν τὰ κλειδιά ἐρμηνείας ὅλων ἐκείνων τῶν σχέσεων ποὺ ἐκτυλίσσονται σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς νόμους. Στὴ σκηνὴ τοῦ δικαστηρίου, οἱ ἀντίδικοι χρησιμοποιοῦν ἰδεολογικὰ κατασκευάσματα, φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια ἓνα σύνολο ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιῶν ποὺ ἐπιστρατεύονται στὴν προσπάθεια νὰ πειστεῖ ὁ δικαστής, νὰ «κερδηθεῖ ἡ ὑπόθεση». Ἀντίστοιχα, ἡ «νομιμότητα» τῆς ποινικῆς δίωξης καὶ τῆς πειθαρχικῆς παρέμβασης διαμορφώνονται κι αὐτὲς στὸ πλαίσιο μιᾶς «ἄρχουσας» ἰδεολογίας. Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὶς ἀγορεύσεις τῶν δικηγόρων. Ἡ «λεκτικὴ τους

πάλη» συνθέτει ένα πολιτισμικό μοντέλο. Πέρα από τις στενά έννοούμενες νομικές αποδείξεις, η αγόρευση υπακούει στην προσπάθεια να επιβληθούν στους δικαστές τα πιο ευνόικα για την υπόθεση κριτήρια, αποκρύπτοντας ή μεταβάλλοντας την αλήθεια. Η αξιολόγηση μιᾶς πράξης (ἐρμηνεία, αἰτιολόγηση), οἱ χαρακτηρισμοὶ τῆς κοινωνικῆς ἐνταξῆς, ἡ δομὴ τοῦ λόγου, ὁ τρόπος νὰ κατηγοροῦν, νὰ διαμαρτύρονται ἢ νὰ ὑποτάσσονται ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῶν διαδίκων γιὰ τὴν κοινωνία καὶ στοχεύει τὶς ἀντίστοιχες παραστάσεις τῶν δικαστῶν. Τὸ πολιτισμικὸ μοντέλο ποὺ προκύπτει, ἀποτελεῖ τὴν ἔκφραση μιᾶς κοινωνικῆς ἐlite, δέχεται ὅμως τὴν ἐπίδραση τῶν ἀξιών ποὺ εἶναι ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὶς κατώτερες κοινωνικὲς τάξεις καὶ μὲ τὴ σειρά του παρουσιάζει μιὰ τάση γενίκευσης, «ἐκλατκευσης», ἐξάπλωσης σ' αὐτές.² Τὸ μοντέλο αὐτὸ ἀναπαριστᾷ λοιπὸν, ἔστω καὶ παραμορφωτικὰ μερικὲς φορές, τὴν πραγματικότητα τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, θέλει νὰ τὶς ἐρμηνεύει, τὶς «νομιμοποιεῖ» ἢ τὶς καταδικάζει, τέλος τὶς ὁργανώνει στὸ βαθμὸ ποὺ κάθε ἰδεολογία μπορεῖ νὰ λειτουργήσει σὰν ἀληθινὴ «κοινωνικὴ ὑποδομὴ» ὑπαγορεύοντας στὰ ἄτομα μιὰ λειτουργία ἢ ἀδράνεια, σύμφωνα μὲ τὶς παραστάσεις τοὺς τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων.³

Θὰ μπορούσαμε, νομίζω, νὰ διακρίνουμε τρεῖς κατηγορίες, τρεῖς τάσεις, στὶς μελέτες ποὺ βασίστηκαν σὲ δικαστικὰ ἀρχεῖα. Πρόκειται, βέβαια, γιὰ ἓναν διαχωρισμὸ αὐθαίρετο καὶ ἡ παρουσίαση τῆς σχετικῆς ἱστοριογραφίας ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἐξαντλητικὴ. Θὰ ἤθελα ἀπλᾶ νὰ ἀναφερθῶ στοὺς προβληματισμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους αὐτὲς οἱ μελέτες πλουτίζουν τὴν κοινωνικὴ ἱστορία, μέσα ἀπὸ λίγα συγκεκριμένα παραδείγματα, ποὺ θεωρῶ ἀντιπροσωπευτικὰ, καὶ ποὺ ἀφοροῦν τόσο στὴ μεσαιωνικὴ ὥσο καὶ στὴ νέα εὐρωπαϊκὴ ἱστορία.^{3α}

Οἱ μελέτες τὶς ὁποῖες κατατάσσω στὴν πρώτη κατηγορία εἶναι μᾶλλον ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὴν κοινωνιολογία τῆς ἐγκληματικότητας καὶ στηρίζονται σὲ στατιστικὲς τῆς βίας. Βέβαια ἡ ποσοτικὴ προσέγγιση τῆς ἐγκληματικότητας φωτίζει περισσότερο τὶς γνώσεις μας γιὰ τὶς σχέσεις τῆς κοινωνίας μὲ τὸν δικαστικὸ μηχανισμό παρὰ τὴν ἴδια τὴν ἐγκληματικότητα ἢ τοὺς ἐγκληματίες. Τὸ πρόβλημα-κλειδὶ σὲ κάθε τέτοια προσέγγιση, ποὺ ἔχει νόημα μόνον στὴ μακρὰ διάρκεια, εἶναι οἱ σχέσεις ἀνάμεσα σὲ μιὰ «φαινομενικὴ

2. G. Duby, "La vulgarisation des modèles culturels dans la société féodale", G. Duby, *Hommes et structures au Moyen Age*, Παρίσι 1973, σ. 292 - 308.

3. G. Duby, "Histoire sociale et idéologies des sociétés", J. Le Goff - P. Nora (ἐκδ.), *Faire de l'histoire*, Παρίσι 1974, τ. I, σσ. 147 - 168.

3α. Οἱ βιβλιογραφικὲς μας ἀναφορὲς ἔχουν κυρίως ἐνδεικτικὸ χαρακτήρα. Γιὰ μιὰ ἀρκετὰ ἐνημερωμένη βιβλιογραφία σχετικὴ μὲ τὸ θέμα μας βλ. Ph. Robert - R. Lévy, "Histoire et question pénale", *Revue d'histoire moderne et contemporaine*, XXII (1985) 481 - 526.

έγκληματικότητα», έτσι όπως αναδύεται από τα αρχεία, σε μια «νόμιμη έγκληματικότητα», που διαφεύγει από αυτά, και στην έγκληματικότητα που στ' αλήθεια παράγει η κοινωνία.

Τα βασικά ερωτήματα που θέτουν αυτές οι μελέτες αφορούν στη συσχέτιση με την όποια παρουσιάζεται μια τάξη, μια ηλικία, ή ένα φύλο, να επιδίδεται σ' ένα είδος βίας, ή στη σχέση των εγκλημάτων με την οικονομική συγκυρία, στη μαζική ή ατομική οργάνωση των αδικημάτων, στη σχέση τους με το άστικο φαινόμενο, ή ακόμη, και στη γεωγραφία ή στην τοπογραφία της έγκληματικότητας.

Ένα παράδειγμα μās δίνουν οι αγγλοσάξωνες ιστορικοί που έπεξεργάστηκαν τα πλούσια μεσαιωνικά δικαστικά αρχεία της Άγγλίας, θεωρώντας το αδίκημα και το έγκλημα ως τα εργαλεία επίλυσης κάποιων οικονομικο-κοινωνικών συγκρούσεων δια μέσου της βίας. Μία αμερικανίδα ιστορικός, μελετώντας τα αγγλικά χωριά του 14ου αιώνα, καταλήγει πως όλες οι τάξεις εκφράζουν μια αντικοινωνική συμπεριφορά απόλυτα ανάλογη με τη δημογραφική τους εκπροσώπηση.⁴ Αντίθετα για κάποιον άλλο ιστορικό, ή βία και ιδιαίτερα οι φόνοι στην Άγγλία του 13ου αιώνα, σε μια κοινωνία αγροτική, είναι, κύρια, τα όπλα στα όποια καταφεύγουν οι φτωχοί, και μάλιστα εκεί όπου δεν υπάρχει ένας δικαστικός μηχανισμός προσιτός, ώστε να λύσουν μέσα από αυτόν τις διαφορές τους.⁵

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν επίσης οι μελέτες για τη βόρεια Γαλλία που διηύθυνε ο P. Chaunu⁶ και μαρτυρούν μία μεταβολή στη δομή της έγκληματικότητας στον 18ο αιώνα. Οι εργασίες αυτές αποδεικνύουν το πέρασμα από μια έγκληματικότητα στην όποια κυριαρχεί η φυσική βία σε μία έγκληματικότητα που στρέφεται κατά της ιδιοκτησίας, σε «αδικήματα έπαγγελματιών», ή μάλλον δείχνουν ένα πειθαρχικό σύστημα που αξιολογεί διαφορετικά τις σχέσεις ιδιοκτησίας, και γίνεται πιο αυστηρό απέναντι στην αίσχροκέρδεια, στις κλοπές κλπ. Η μεταβολή αυτή συνδέεται με την οικονομική συγκυρία, που μεταφράζεται σε μια γενική άνοδο του βιοτικού επιπέδου, με τον πολλαπλασιασμό του πλούτου, για όρισμένες τουλάχιστο κοινωνικές κατηγορίες, και κατά συνέπεια με την ανάγκη να προστατευτούν καλύτερα τα υλικά αγαθά.

4. B. A. Hanawalt, *Crime and conflict in English Communities 1300 - 1348*, Cambridge, Massachusetts, 1979.

5. J. B. Given, *Society and homicide in thirteenth century England*, Stanford, 1977.

6. Άρθρα που δημοσιεύτηκαν στα *Annales de Normandie* (1962), (1966), (1971). βλ. επίσης P. Chaunu, "Déviance et integration sociale, la longue durée", *Cahiers des Annales de Normandie* (1981) 5 - 15.

Ἐπίκεντρο τῶν μελετῶν ποὺ κατατάσσω στὴ δεύτερη κατηγορία εἶναι οἱ κοινωνικὲς σχέσεις ὑπὸ τὸ πρίσμα μιᾶς ἀνθρωπολογικῆς θεώρησης ποὺ ἀναζητεῖ τὴν τυπολογία τῶν συγκρούσεων ἢ τῆς βίας, τὴ διερεύνηση τῶν νοοτροπιῶν ἔτσι ὥπως ἐκφράζονται σὲ κάποιες ὀριακὲς περιστάσεις, ὑπὸ τὸ βάρος οἰκογενειακῶν δομῶν ἢ οἰκονομικῶν ἀναγκαιοτήτων, γιὰ μιὰ ἱστορικὴ περίοδο.

Ἡ ἀποδέσμευση τῆς τυπολογίας τῶν μορφῶν τῆς βίας, φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὰ διαφορετικὰ στάδια μιᾶς τελετουργίας τῆς ἐπιθετικότητας· πρόκειται γιὰ μιὰ τελετουργία ποὺ τελεῖται δημόσια, ποὺ ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος σεβασμοῦ πρὸς τὴν τάξη ποὺ ἡ ἴδια ἡ βία ἀνατρέπει, ἐπιτρέποντας ἔτσι στὰ ἄτομα νὰ προσαρμοστοῦν. Οἱ βρισιές, οἱ κινήσεις ποὺ συνοδεύουν ἓναν καυχᾶ, οἱ τυπικὲς διαδικασίες ποὺ προϋποθέτει ἡ διεξαγωγή μιᾶς βεντέτας, εἶναι στενὰ συνδεδεμένες μὲ τὸ εἶδος τῶν κοινωνικῶν συγκρούσεων ποὺ ἐκφράζουν, μὲ τίς παραστάσεις ποὺ ἔχουν τὰ ἄτομα γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους, μὲ ἐκεῖνες τίς ἀξίες καὶ τὰ ἰδεώδη ποὺ θίγει ἡ αἰτία τῆς σύγκρουσης. Οἱ στρατηγικὲς τῶν οἰκογενειῶν στὴ γαμήλια ἀγορά, ἔτσι ὥπως τίς διαμορφώνει ἡ δομὴ τους, βρίσκουν κι αὐτὲς συχνὰ διέξοδο μέσα ἀπὸ τὸ κανάλι τῆς βίας. Τὸ προτέρημα αὐτῶν τῶν μελετῶν εἶναι ὅτι καταφέρνουν νὰ ἀναπαρστήσουν τὴν καθημερινότητα μιᾶς κοινωνίας. Ὡς πάρουμε τὸ πιὸ δημοφιλές, ἴσως, παράδειγμα: Τὸ Montaillou⁷ εἶναι ἓνα χωριὸ στὰ δυτικὰ Πυρηναῖα, τελευταῖο προπύργιο τῶν αἰρετικῶν στὶς ἀρχὲς τοῦ 14ου αἰώνα. Ὁ ἐπίσκοπος ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ ὀργανώσει τὴν ἱερὰ ἐξέταση, στὴν προσπάθειά του νὰ ἀποσπᾶσει μιὰ ὁμολογία, θέτει ἓνα πλῆθος ἐρωτήσεων ποὺ πιθανὸν νὰ ἀναγκάσουν ἔμμεσα, μέσα ἀπὸ κάποιες ἀντιφάσεις, τὸν ἀνακρινόμενο νὰ ὁμολογήσει. Ἔτσι, ὁ ἱστορικὸς χτίζει τὴν καθημερινότητα τῶν κοινωνικῶν σχέσεων γύρω ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία, τὸν ἔρωτα, τὸ γάμο, τὸ θάνατο, τίς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἐργασία καὶ τὸν πλοῦτο, τὸν χρόνο, τὴν πίστη ἢ τὴ μαγεία.

Κάπως ἀντίστοιχα, μέσα ἀπὸ πλήρεις δικαστικὸς φακέλλους, ὁ Γ. Castan⁸ κατόρθωσε νὰ δείξει, γιὰ τὸν 18ο αἰώνα στὸ Languedoc, πῶς τίς ἔννοιες «τιμὴ» καὶ «τιμιότητα» τίς οἰκαιοποιοῦνται ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, καὶ ὅχι μόνο ἡ ἀριστοκρατία, καὶ πῶς αὐτὲς γίνονται προσχήματα ἢ ἀληθινὲς αἰτίες συγκρούσεων. Μία ἄλλη ἱστορικὸς⁹ γιὰ τὴν ἴδια περιοχὴ καὶ ἐποχὴ, δείχνει πῶς τὰ ἐγκλήματα τιμῆς ἀνθίζουν ἐκεῖ ὅπου ὁ δικαστικὸς μηχανισμὸς ἐμφανίζεται ἀνίσχυρος, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προστατευ-

7. E. Le Roy Ladurie, *Montaillou village occitan de 1294 à 1324*, Παρίσι 1975.

8. Y. Castan, *Honnêteté et relations sociales en Languedoc au XVIIIe siècle*, Παρίσι 1974.

9. N. Castan, *Les criminels de Languedoc*, Τουλούζη 1980.

τεῖ ἡ οἰκογενειακὴ συνοχὴ διὰ μέσου ἑνὸς κομπορμισμού ποὺ διατηρεῖ τὴν ἰσορροπία τῶν σχέσεων καὶ καλλιεργεῖ γιὰ τὰ ἄτομα καὶ τὶς οἰκογένειες μιὰ εἰκόνα ἰδανική.

Ἐνα τελευταῖο παράδειγμα μπορεῖ νὰ εἶναι ὅλες οἱ γιορτὲς καὶ τὰ καρναβάλια ποὺ συνοδεύονταν συχνὰ ἀπὸ βίαιες ἐξάρσεις, δίνοντας διέξοδο σὲ βαθύτερες ἀντιθέσεις μεταξύ τῶν γενεῶν ἢ τῶν κοινωνικῶν τάξεων.¹⁰

Ἡ τρίτη κατηγορία μελετῶν ἔχει ὡς ἐπίκεντρο μιὰ *περιθωριακὴ κοινωνικὴ* ομάδα (αἰρετικοί, τσιγγάνοι, πόρνες, μάγισσες κτλ.). Ἡ ἱστοριογραφικὴ προσπάθεια ποὺ ἔχει ὡς ἀντικείμενο τοὺς «περιθωριακοὺς», γεννήθηκε στὸ πλαίσιο τῆς «Νέας Ἱστορίας» ποὺ, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀντέδρασε στὴν παραδοσιακὴ τάση γιὰ ἱστορία τῶν *élites*, ἀλλὰ σχετίζεται καὶ μὲ ἐκεῖνα τὰ κοινωνικὰ γεγονότα, στὴ δεκαετία τοῦ 1960, ποὺ στέρωσαν τὸ πέρασμα τῆς λέξης «περιθωριακός» ἀπὸ ἀπλὸ ἐπίθετο σὲ ὄνομα οὐσιαστικό.

Χάρη στὴ δυναμικὴ τῆς ἱστορικῆς παρατήρησης μποροῦμε νὰ παρακολουθήσουμε πορεῖες περιθωριοποίησης ἢ ἐπανεξέλιξης μιᾶς ομάδας στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ὅταν ἡ ἐργασία, ποὺ ἀρχικὰ περιφρονήθηκε ἀπὸ τὸν χριστιανισμό σὰν συνέπεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἐπανακτᾷ, γύρω στὸν 13ο αἰώνα, ἡθικὴ ἀξία οἱ ζητιάνοι περιθωριοποιοῦνται.¹¹ Ἐνα ἄλλο παράδειγμα προσφέρει ἡ ἄποψη ὅτι στὶς προβιομηχανικὲς κοινωνίες οἱ μηχανισμοὶ περιθωριοποίησης εἶναι σαφεῖς, ἀλλὰ λιγότερο καθοριστικοί: ἂν τὸ ἀδίκημα δὲν διωχθεῖ, ὁ ἐγκληματίας ἐπιστρέφει στὴν ὀργανωμένη κοινωνία.¹²

Παράλληλα μ' αὐτὲς τὶς πορεῖες περιθωριοποίησης, μποροῦμε νὰ παρακολουθήσουμε καὶ τὴν ἐξέλιξη τῆς ομάδας τῆς ὁποίας τὴν ταυτότητα προσπαθοῦμε νὰ ὀρίσουμε· ἔτσι ἀναφαίνονται, γιὰ παράδειγμα, οἱ «στρατηγικὲς ἐπιβίωσης» ποὺ ἀναπτύσσουν οἱ τσιγγάνοι ἀπέναντι στὶς διώξεις τους.¹³

Ὁ περιθωριακὸς εἶναι λειτουργικὸς γιὰ τὸ σύστημα: ἐνσαρκώνει τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὶς βασικὲς ἡθικὲς ἀξίες μιᾶς κοινωνίας καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο συμβάλλει στὴ δημιουργία μιᾶς συμφωνίας ὡς πρὸς ἓνα πρότυπο,

10. M. Bakhtine, *L'oeuvre de F. Rabelais et la culture populaire au moyen âge et sous la renaissance*, Παρίσι 1970; E. Le Roy Ladurie, *Le carnaval de Romans*, Παρίσι 1979.

11. J. Le Goff, "Les marginaux dans l'occident médiéval", *Les marginaux et les exclus dans l'histoire*, Παρίσι 1979.

12. B. Geremek, *Truands et misérables dans l'Europe moderne (1350 - 1600)*, Παρίσι 1980.

13. H. Asséo, "Les métamorphoses du 'métier de bohémien' en France au XVIIIe siècle", *La France d'Ancien Régime. Études réunies en l'honneur de P. Goubert*, Παρίσι 1985, σ. 15 - 23.

έτσι όπως οι πόρνες συμβάλλουν στη δημιουργία ενός πορτραίτου ιδανικής συζύγου.¹⁴

Ο περιθωριακός είναι, λοιπόν, ο καθρέφτης των άρχων, των άξιων, των φόβων μιᾶς κοινωνίας που μεταφράζονται στίς μεθόδους καταστολής και τιμωρίας που επιλέγει ή έξουσία. Παράλληλα, δίνει άφορμή στη γέννηση μιᾶς ιδεολογικής επιβεβαίωσης στο όνομα άκριβῶς κάποιων ήθικο-κοινωνικῶν άξιῶν. "Ας πάρουμε, για παράδειγμα των τελευταίων αὐτῶν σκέψεων, ένα είδος «φανταστικῶν» συχνά περιθωριακῶν :

Τὸν 16ο καὶ τὸν 17ο αἰῶνα, ἡ Εὐρώπη ὅλη σείεται ἀπὸ ἑνα ἀληθινὸ κυνήγι τῶν μαγισσῶν, σὲ κλίμακα πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴ πού γνώρισε ὁ μεσαίωνας, ἐνῶ τὸν 18ο αἰῶνα οἱ διώξεις καταλαγιάζουν. Ἱστορικοὶ πού ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ πρόβλημα, συνέδεσαν τὴν ἔξαρση αὐτῶν τῶν διώξεων μὲ τὴν προσπάθεια τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας νὰ πετύχει τὴν πολιτισμικὴ προσάρτιση τῆς ὑπαίθρου καταδικάζοντας καὶ καταδιώκοντας τὴ λαϊκὴ πίστη καὶ τὴν πρακτικὴ τῆς μαγείας,¹⁵ ἢ προσπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ τέλος τῶν μαζικῶν διώξεων ἀποδίδοντάς το σὲ μιὰ πιὸ ἐκλογικευμένη ἀντίληψη γιὰ τὸν κόσμο, πού ἔκανε τοὺς δικαστὲς νὰ πάψουν νὰ βλέπουν τὸ θεὸ καὶ τὸ διάβολο νὰ παρεμβαίνουν στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου σὲ μιὰ βάση καθημερινή.¹⁶

Τὸ θέμα μας ἐπιβάλλει νὰ ἀναφερθῶ, ἔστω καὶ ἐν συντομία, στὴν περίπτωση τοῦ M. Foucault. Τὸ ἔργο του γενικά, ἀλλὰ καὶ τὸ "Surveiller et punir"¹⁷ πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἄμεσα, ἀμφισβητήθηκε ἀπὸ ἱστορικοὺς τόσο γιὰ τὴ μεθοδολογία του ὅσο καὶ γιὰ τὰ συμπεράσματα τῆς ἔρευνάς του. "Ὅπως καὶ νὰ 'χει ὅμως, ὁ «αἰρετικὸς» αὐτός, θὰ λέγαμε, ἱστορικὸς ἐνέπνευσε καὶ ἐμπνέει πολλὲς προσπάθειες ἱστορικῆς γραφῆς καὶ ἐπεξεργασίας τοῦ ὕλικου τῶν δικαστικῶν ἀρχεῖων.

Στὸ "Surveiller et punir", ὁ Foucault δείχνει πῶς τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν 18ο στὸν 19ο αἰῶνα σημαδεύεται καὶ ἀπὸ τὴ μετάβαση ἀπὸ ἑνα πειθαρχικὸ σύστημα πού εὐνοεῖ τὶς ἄγριες δημόσιες ἐκτελέσεις καὶ τὰ βασανιστήρια, σ' ἑνα ἄλλο πού καταφεύγει στὴ φυλάκιση γιὰ νὰ τιμωρήσει τοὺς ἐνόχους. Ἡ φυλακὴ, ἢ μᾶλλον ἡ νέα ἀντίληψη γι' αὐτήν, γίνεται ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ νέου πειθαρχικοῦ συστήματος. Ἡ ἐπίβλεψη τῆς ζωῆς, τῆς ταυτότητας καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν καταδίκων γίνεται μιὰ στρατηγικὴ πού ἀποβλέπει στὴ μεγαλύτερη ἀποτελεσματικότητα τῆς δικαιοσύνης, πού ἀποσκοπεῖ περισσότερο στὴν προστασία τῆς κοινωνίας παρὰ στὴν ἐκδικητικὴ ἐπιβεβαίωση τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας.

14. A. Corbin, *Les filles de noce*, Παρίσι 1978.

15. R. Muchebled, *Culture populaire et culture d'élites*, Παρίσι 1978.

16. R. Mandrou, *Magistrats et sorciers*, Παρίσι 1980.

17. M. Foucault, *Surveiller et punir, naissance de la prison*, Παρίσι 1975.

Ο Foucault χρησιμοποιεί ύλικό αρχείων αλλά και γραπτά νομικών και φιλοσόφων. Το βιβλίο του δεν είναι όμως ανάλυση ιδεών ή συμπεριφορών και ο συγγραφέας δεν επιχειρεί ποτέ κάποια λεπτομερή κοινωνικο-οικονομική ανάλυση. Εισάγει, όμως, ένα νέο προβληματισμό πάνω στο έγκλημα και την εγκληματική συμπεριφορά χτίζοντας την αποδεικτική του μέθοδο γύρω από τις έννοιες «πειθαρχικό σύστημα» και «τιμωρία». Το πειθαρχικό σύστημα, οι δικαστικές πρακτικές εμφανίζονται άρρηκτα συνδεδεμένες με την κοινωνική δομή γι' αυτό και ασκούν μια σύνθετη κοινωνική λειτουργία. Η νέα νομική θεωρία της τιμωρίας εκφράζει μια νέα πολιτική οικονομία της εξουσίας, που επιτυγχάνεται χάρη σε μια νέα πολιτική ως προς το ίδιο το σώμα του καταδίκου, έτσι όπως εκφράζεται με την κάθειρξη, την απομόνωση, την καθημερινή επίβλεψη του ενόχου. Ο M. Foucault έθεσε μ' αυτό το έργο του νέα ερωτήματα στους ιστορικούς που αναζητούν τις σχέσεις ανάμεσα στην εξουσία και την πολιτική ή την οικονομία της από τη μία, και στην ήθικη από την άλλη, την επίδραση αυτών των δύο στο σύστημα αξιών, στις νοοτροπίες μιας κοινωνίας.

Τονίσαμε πιο πάνω ότι οι διαδικασίες εξέλιξης των κοινωνικών δομών και των νοοτροπιών διαγράφονται καθαρότερα στη μακρά διάρκεια χάρη στην οποία αναδεικνύονται οι ιδιαιτερότητες μιας εποχής, μιας κοινωνίας. Στις μεσαιωνικές δυτικές κοινωνίες, το δίκαιο αποτελεί μία από αυτές τις «θεμελιώδεις πολιτισμικές κατηγορίες» που συνθέτουν ένα σύστημα· μια αλλαγή σε κάποια από αυτές τις κατηγορίες προκαλεί μετατροπές και των άλλων.¹⁸

Μεσαιωνικό δίκαιο και δικαστικά αρχεία είναι έργαλεία πολύ χρήσιμα για τη διερεύνηση της δομής και των παραστάσεων των κοινωνιών της μεσαιωνικής δύσης: το δίκαιο αυτή την εποχή δεν περιορίζεται σε ένα πεδίο της ανθρώπινης σκέψης και δραστηριότητας αλλά είναι μια έννοια κατ'έξοχή κοινωνικο-πολιτισμική. Στο πνεύμα των ανθρώπων τότε κυριαρχεί ή θρησκευτική πίστη που καλλιεργεί την τάση να αντιλαμβάνονται τον κόσμο σαν μια ολότητα. Η τάση αυτή αντανακλάται στις αντιλήψεις για τη δικαιοσύνη που αντιμετωπίζουν τις καταστροφές σαν θεία δίκη, το αδίκημα σαν συνέπεια της αμαρτωλής φύσης του ανθρώπου, τις αδυναμίες του δικαστικού μηχανισμού σαν αποτέλεσμα της ήθικης παρακμής των υπεύθυνων γι' αυτό.

*Justitia est perpetua et constans voluntas jus suum unicuique tribuens*¹⁹: Αυτό είναι η φράση που συναντάμε σε όλα τα κείμενα, του

18. A. Gourevitch, *Les catégories de la culture médiévale*, Παρίσι 1983.

19. J. Gerson, "Diligite justitiam", *Oeuvres complètes*, Mgr. Glorieux (εκδ.), τ. III. *L'oeuvre française*, σ. 519 - 538; Jean Juvenal des Ursins, "Audite illos et quod justum est judicare", *Écrits politiques*, P. S. Lewis (εκδ.), Παρίσι 1976.

14ου και του 15ου αιώνα, που πραγματεύονται την έννοια της δικαιοσύνης, που περιγράφουν ή ασκούν κριτική στο δικαστικό σύστημα. Διαρκής και σταθερή θέληση είναι μονάχα η θείκη· και η δικαιοσύνη λοιπόν είναι θέλημα θεϊκό. 'Επιβλήθηκε με τη μορφή εκδίκησης και τιμωρίας μετά το προπατορικό αμάρτημα, όταν ο άνθρωπος έχασε τον έλεγχο του σώματος γιατί αυτό βρέθηκε σε διάσταση με τη λογική του. 'Από τότε η αδικία ρίζωσε στην ανθρώπινη κοινωνία, η ειρήνη καταδικάστηκε. Πρόκειται βέβαια για μια πεσιμιστική αντίληψη, αλλά η ιδέα μιας κοινωνίας δίκαιης, ευτυχισμένης είναι ξένη στις μεσαιωνικές, πρωταρχικά χριστιανικές κοινωνίες, εκτός κι αν προβάλλεται σ' έναν όνειρεμένο χρυσό αιώνα που συμπίπτει συνήθως με τη βασιλεία κάποιου ιστορικού αλλά εξιδανικευμένου μονάρχη.²⁰ Μέσα σ' αυτή την πεσιμιστική αντίληψη καλλιεργήθηκε το συναίσθημα μιας μαζικής ένοχης κι' αυτό έγινε άκομα πιο έντονο και πιστευτό στους δύο τελευταίους αιώνες του Μεσαίωνα, στο πλαίσιο της αγωνίας που προκαλούσε η συγκυρία του εκατονταετή πολέμου, των επιδημιών και της οικονομικής κρίσης.²¹ Βέβαια, η ιδέα πως ο θεός τιμωρεί τους ενόχους είναι πολύ παλιά, και η έκφραση *peccatis exigentibus* χρησιμεύει σ' όλους τους χρονογράφους για να δηλώσουν πως η αμαρτία προκαλεί τη θεία εκδίκηση· πως κάθε νίκη είναι θεία ανταμοιβή, κι' η πίστη αυτή που μπορεί να αποτελέσει κίνητρο πράξεων γίνεται και καθολική έρμηνεία της ιστορίας.²² 'Η θρησκευτική πίστη μοιάζει να διεισδύει και στο νομικό λόγο : η κλοπή παρουσιάζεται σαν αποτέλεσμα της απιστίας, η ανυπακοή δηλώνει μια υπέρμετρη περηφάνεια, αίτια ενός καυγά είναι η ασυγκράτητη όργη.

Το δεύτερο μέρος της φράσης —«η δικαιοσύνη αποδίδει στον καθένα το δίκαιό του»— είναι μια έκφραση εύπλαστη που αποδέχεται τόσες εφαρμογές όσες είναι και οι διαφορετικές νομοθεσίες ή οι κοινωνικές δομές. 'Η ένταξη λοιπόν σε μια κοινωνική τάξη ή ομάδα καθορίζει το status του ατόμου ως προς τον νόμο και, κατά συνέπεια, τα δικαιώματα που του παρέχονται από αυτόν. Μ' άλλα λόγια, η κοινωνική ένταξη και οι λειτουργίες που αυτή επιβάλλει προκαθορίζουν τον βαθμό και το είδος της ελευθερίας του ατόμου : τα δικαιώματα δεν είναι ατομικά, αλλά συλλογικά. 'Επίσης, η κοινωνικονομική θέση του ατόμου, το χαρακτηρίζει και ήθικά. Το νομικό δηλαδή status προκαθορίζει στα μάτια τους κι αυτές ακόμα τις προσωπικές αρετές και έλαττώματα. 'Ετσι, ένα δικαστικό προνόμιο έρχεται, για παράδειγμα, να

20. F. Graus, "Social utopies in the Middle Ages", *Past and Present* 38 (1967) 3 - 19.

21. D. Delumeau, *Le péché et la peur : la culpabilisation en occident XIIIe - XVIIIe siècles*, Παρίσι 1983.

22. P. Rousset, "La croyance et la justice immanente à l'époque féodale", *Le Moyen Age*, 4ème série, No 3 (1948) 225 - 248.

ἐπιβεβαιώσει τὶς προσωπικὲς ἀρετὲς τοῦ εὐγενῆ ποὺ κι αὐτὲς μὲ τὴ σειρὰ τους δὲν εἶναι παρὰ συνέπεια τῆς καταγωγῆς του. Ἀντίστοιχα, ἡ καλύτερη ἀπόδειξη πὼς κάποιος δὲν ἔχει κλέψει μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ὅτι εἶναι πλούσιος. Ἡ δικαιοσύνη, λοιπόν, ἐμφανίζεται «στατική», συντηρητικὴ θὰ λέγαμε. Αὐτὸς εἶναι καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἡ κριτικὴ τῶν συγχρόνων δὲν στρέφεται πρὸς τὴν οὐσία της, ἀλλὰ πρὸς τὸ προσωπικὸ ποὺ ἐπανδρώνει τὸ μηχανισμό της.²³ Ἡ ἔννοια τῆς ἰσότητος δὲν ὑπαισέρχεται παρὰ γιὰ νὰ δηλώσει πὼς ἰσχυροὶ καὶ ἀδύνατοι ἔχουν τὸ ἴδιο δικαίωμα νὰ καταφεύγουν σ' αὐτή. Ἀν ἀρχικὰ στὸν πρῶμο Μεσαίωνα, ἡ ἰσότητα θεωροῦνταν «πηγή», «μητέρα» τῆς δικαιοσύνης, τὸν 13ο αἰώνα, καὶ διὰ μέσου τῶν θεωριῶν τοῦ Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτη, ἀναπτύσσεται ἡ ἀριστοτελικὴ ἔννοια τῆς «ἐπιείκειας» καὶ καταλήγουμε τὸν 14ο αἰώνα ἡ δικαιοσύνη νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν εὐσπλαχνία, δηλαδή μὲ μιὰ ἀρετὴ ἡθικὴ καὶ ἀτομικὴ.²⁴

Ἀλλὰ ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐπίσης ἓνα στοιχεῖο τῆς πολιτικῆς παιδείας : Οἱ θεωρητικοὶ τοῦ πολιτικοῦ δικαίου χρησιμοποιοῦν τὴν ἔννοια τῆς δικαιοσύνης γιὰ νὰ στηρίζουν τὴ νομιμότητα τοῦ πολιτεύματος : ὁ μεσαιωνικὸς μονάρχης ἔχει σὰν πρωταρχικὴ ἀποστολὴ τὴ διαφύλαξη τοῦ δικαίου, εἶναι ὁ ὑπέρτατος δικαστής.²⁵

Τὸ μεσαιωνικὸ δίκαιο λοιπόν, δὲν εἶναι ἓνα ἀπλὸ ποινικὸ σύστημα ἀλλὰ παρουσιάζεται σὰν ἓνα σύστημα ἐντολῶν μὲ θρησκευτικὸ, ἡθικὸ καὶ πολιτικὸ περιεχόμενο. Ἡ πολυπλοκότητα τῶν πηγῶν τοῦ δικαίου στὸ Μεσαίωνα (ρωμαϊκὸ, ἐθιμικὸ ἢ ἐκκλησιαστικὸ) ἀλλὰ καὶ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν (δικαιοσύνη ποὺ ἀπονέμει ὁ βασιλεὺς, ὁ ἄρχων ἢ ἡ ἐκκλησία) καθιστοῦν τὴ μελέτη τῶν δικαστικῶν ἀρχείων πολὺπλοκη ἀλλὰ καὶ προνομιοῦχα ὡς πρὸς τὶς ὕψεις ποὺ μπορεῖ νὰ φωτίσει. Τέλος, ἡ δικαστικὴ παρέμβαση διαδραματίζεται δημόσια : τιμωρίες καὶ ἐκτελέσεις συγκεντρώνουν τὰ πλήθη στὶς κεντρικὲς πλατεῖες καὶ οἱ πόρτες τῶν δικαστηρίων μένουν συνήθως ἀνοιχτὲς στὸν κόσμο ποὺ φτάνει γιὰ νὰ παρακολουθήσει τὴν παράσταση ποὺ δίνουν δικαστὲς καὶ δικηγόροι.

Μ' αὐτὲς τὶς πολὺ σύντομες παρατηρήσεις γιὰ τὶς μεσαιωνικὲς δυτικὲς κοινωνίες θέλησα νὰ τονίσω τὴ σημασία τῶν δικαστικῶν ἀρχείων γιὰ μιὰ μακρὰ ἱστορικὴ περίοδο ποὺ τὴ φανταζόμαστε συχνὰ ὁμοιόμορφη, στατικὴ,

23. F. Autrand, *Le Parlement de Paris : naissance d'un grand corps d'état*, Παρίσι 1981, σ. 24 - 25.

24. G. Le Bras, Ch. Lefevre, J. Rambaud, *Histoire du droit et des institutions de l'église en occident, l'âge classique (1140 - 1378) : sources et théorie du droit*, Παρίσι 1965, σ. 352 - 366.

25. J. Krynen, *Idéal du prince et pouvoir royal en France à la fin du Moyen Age*, Παρίσι 1981, σ. 184 - 190.

«σκοτεινή». Ἡ πολυπλοκότητά της ἰσοπεδώνεται, εἴτε γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν τὰ φῶτα τῆς Ἀναγέννησης, εἴτε γιὰ νὰ ἐξιδανικευτεῖ μιὰ κοινωνία ὅπου ὑποτίθεται πῶς οἱ κοινωνικὲς σχέσεις εἶναι σταθερὲς—ὅπως πιστὸς εἶναι ὁ ἱππότης κι ὅπως προστάτης εἶναι ὁ φεουδαλικὸς ἄρχοντας—εἴτε τέλος γιὰ νὰ προβληθεῖ σ' αὐτὴν μιὰ εἰκόνα ποὺ θέλει νὰ παρουσιάζει τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις ἄμεσες, τὰ πάθη ἀνεξέλεγκτα, τὴ βία ἀσυγκράτητη, τὴ δικαιοσύνη χωρὶς ἔλεος, τὶς συγκρούσεις διάφανες καὶ ἀνοιχτὲς ὅπως αὐτὴ τοῦ θεοῦ μὲ τὸ διάβολο. Ἔτσι γεννιέται ἓνας «μυθικὸς Μεσαίωνας» ἰδιαίτερα προκλητικὸς γιὰ ὅποιον ἀναζητεῖ τὸν βαθμὸ τῆς ἀλήθειας αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων καὶ τὰ δικαστικὰ ἀρχεῖα εἶναι ἐργαλεῖα προνομιακὰ γιὰ τὸν ἐρευνητὴ.

Ἡ ἱστορία τῆς βίας εἶναι ἱστορία τῶν κοινωνικῶν συγκρούσεων καὶ ἱστορία τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἐξουσίας· ἀποδεκτὴ ἢ καταδικαστέα, νόμιμη ἢ παράνομη, ἡ βία καθορίζεται ἀπὸ τοὺς παράγοντες ποὺ συνιστοῦν τὴν κοινωνικὴ ὑπόδομὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς παραστάσεις ἢ τὶς κοινωνικὲς νόρμες ποὺ δὲν εἶναι πάντα φανερὲς ἀλλὰ ἐπηρεάζουν τὶς ἀνθρώπινες συμπεριφορὲς καὶ σχέσεις.

ΡΙΚΑ ΜΠΕΝΒΕΝΙΣΤΕ